

Avui, cloenda de l'Any de la Fe

► En comunió amb tota l'Església universal, també a la nostra diòcesi es clou avui, festivitat de Crist Rei, l'Any de la Fe, amb una eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç, a les 18 h, amb presència de fidels de tota la diòcesi. El bisbe Agustí, en la carta-invítació a participar-hi, diu que és el moment de fer-ne balanç. L'objectiu de l'Any era «en definitiva, que la nostra fe esdevingués una mica més adulta i responsable». La celebració d'avui pot ser una bona ocasió per confessar joiosament el que creiem i demanar a l'Esperit Sant que ens continuï sostenint en el camí de la fe i del testimoniatge al món.

GLOSSA

Un recordatori signe d'amor i de fe

Un matrimoni ha vist els seus quatre fills créixer, casar-se, ser pares i fer-los avis. Aquella família que tots dos iniciaren il·lusionats, fa ja una colla d'anys, aplega al seu voltant un bon nombre de persones. Sempre els ha preocupat el curs de la vida dels seus fills. Els van educar proposant-los com a fites els ensenyaments de Jesús. Els aproparen a la pregària i a la pietat popular en l'àmbit familiar, on van aprendre a memoritzar les pregàries fonamentals i a trobar-ne i retrobar-ne el sentit. Iniciats a partir d'uns moments determinats —matí, nit...—, moments importants de pregària, aprengueren que Déu és arreu i que el podem trobar en qualsevol moment per adreçar-nos a Ell amb fe i confiança. Van aprendre a discernir a partir de la vida dels pares i del seu testimoni dels valors evangèlics, reforçats a la catequesi per l'acció dels catequistes. Moltes persones concretes de l'entorn familiar també procuraren testimoniar el Crist, la seva resurrecció, i acompanyar-los en el coneixement del camí de les benaurances i la possibilitat de caminar-hi amb l'ajuda de Déu.

Els fills, en fer-se grans, han seguit diversitat de camins des de l'exercici de la seva llibertat, que els pares han respectat sense deixar

de pregar sovint per ells i per les seves famílies. Les rutes són diverses, diversa ha estat la resposta a les crides. Resta en el fons el testimoni de la pregària i el model de vida coherent presentat. Per sobre de tot, la confiança que Déu s'ocupa de tots i cadascun dels seus fills, de les nores i dels nés.

L'avi de la família ha preparat un text que ha imprès i plastificat. Diu així: «En el decurs de la teva vida et poden passar coses bones i també dolentes; sempre sabràs a qui recórrer, siguin d'una o altra mena. Però si arriba el moment que et sembla que estàs perdut i no saps on anar o a qui acudir, recorda que n'hi ha Un que sempre t'espera i que mai es cansa i que per això ens va deixar una pregària que Ell mateix ens va ensenyar i que et recordo». L'altra cara de la targeta comença: «Pare nostre que esteu en el cel...». Pensa parlar amb cada membre de la seva nombrosa família i lliurar-li la targeta amb afecte. «No t'avergonyeïx de donar testimoni de nostre Senyor» (2Tm 1,8). De ben segur que la targeta esdevindrà no només recordatori simpàtic i funcional sinó, sobretot, signe de l'amor i la fe de l'avi. Trobament i acollida en el diàleg, un nou testimoni d'amor.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules de fe: el cim de la fe

La Creu, viscuda en primera persona és el moment més alt de la fe, el moment «crucial», si se'ns permet la redundància. Com a creients, hauríem de voler morir així, amb els braços oberts.

Fa uns dies vaig rebre la notícia de dos testimoniats concrets i actuals, de plenitud de fe i d'amor. Un, el dels catòlics de Somàlia, massacrats i obligats a fugir a països veïns per l'assetjament implacable i cruel de les milícies islamistes, segons testimonia la carta que ens ha enviat l'administrador apostòlic de Mogadiscio, Mons. Gregori Bertin. Un altre el dels monjos i fidels de Maaloula (Síria), on va morir santa Tecla, poble avui «tenyit de vermell i negre», després dels incendis i saquejos provocats pels rebels fonamentalistes, com ens informa el P. Manel Nin, monjo de Montserrat i rector del Col·legi grecocatòlic de Roma. Són uns de tants testimoniats de fe martirial que avui s'estan donant en tot el planeta, sense explicar els que romanen en l'anonimat humil de la vida quotidiana.

És bo concloure l'Any de la Fe tenint davant els ulls la Creu. En ella la màxima foscor fa possible el major i més radical acte de fe. Aquest, com ja hem anat exposant, essencialment és un acte lliure d'abandó i d'amor confiat en el Pare Déu.

No sabem quin serà el nostre futur. Qui el pot endevinar, qui gosarà controlar-lo?

B. Pascal i S. Kierkegaard ens han recordat que la fe cristiana consisteix en una aposta. Una aposta radical per la qual ens ho juguem tot a la carta de Déu. Per això, un enemic perillós de la fe és la por. La por a endinsar-se i caminar per un terreny que no podem calcular ni controlar. En ajuda nostra ve una multitud de testimonis que ens diuen: «Déu és fiable, s'ha acreditat davant els nostres ulls, en donem testimoniatge». Però encara no tenim una evidència absoluta i dubtem. Potser demanem en això més evidències que en altres camps de la vida, en els quals se'ns exigeixen continus actes de fe: la medicina, la política, la tècnica, la relació d'amistat, l'ensenyament...

Sigui com sigui, la fe ve a ser com la gosadia d'obrir una finestra, des de la qual contemplem una vall bellíssima i harmoniosa on discorre la vida sencera, fins les tragèdies més dures... El gran teòleg i filòsof Romano Guardini va sintetitzar en unes poques pàgines el procés de creixement de la seva fe fins a la seva maduresa:

- Tenia ben clar aquell principi evangèlic: «Qui haurà guanyat la seva vida, la perdrà, però qui l'haurà perduda per causa meva, la trobarà.»
- Però a quin o a qui puc lliurar la meva vida? Ha de ser un déu absolut, que mereixi el meu lliurament absolut. I quin déu? No podrà ser fruit de la meva/nostra imaginació o raonament, ja que acabaríem creient en nosaltres mateixos.
- L'únic Déu que se m'ha mostrat i ofert ell mateix, amb rostre i realitat humana, no construït per cap home, és el Pare de Jesucrist.
- Jesucrist ens ha arribat a través de moltes versions i interpretacions. Qui em pot assegurar que el que conec de Jesucrist és realment seu? L'Església que Ell mateix va fundar i a la qual va deixar la seva paraula i la missió de continuar la seva presència al món.

Finalment, el motiu més proper per a la nostra fe, és que, després d'haver apostat per aquest Pare de Jesucrist amb totes les seves conseqüències, un recobra realment la seva vida: és la felicitat de creure i viure en la Veritat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

MARIA ROSA SERRANO

La fe i la viduïtat

L'any 1943 es va constituir a Lourdes la Fraternitat de Santa Maria de la Resurrecció. Un grup de vídues de la guerra van demanar al P. Henri Caffarel, fundador dels Equips de matrimonis de la Mare de Déu, que les ajudés a discernir el sentit que sorprenentment tenien totes d'oferir la seva viduïtat a Déu, sense deixar d'atendre les seves obligacions familiars, bàsicament els fills. La Maria Rosa Serrano és la responsable regional de la Fraternitat a Catalunya.

Per què hi havia aquesta necessitat?

Perquè aquestes vídues, especialment la M. Françoise de Baucheman, eren molt conscients en el seu matrimoni de la importància del vincle conjugal. No podien assumir la mort del marit sense trobar-hi una resposta, que van trobar ajudades pel P. Caffarel en la reflexió sobre la comunió dels sants.

I actualment?

Els sentiments i la crida que van experimentar les nostres germanes són els mateixos que sentim les actuals integrants de la Fraternitat. Creiem que l'amor és més fort que la mort: volem ser testimonis de resurrecció. A la Fraternitat ens comprometem a pregar per les llars —especialment les que estan en conflicte—, en la dedicació a la família i a diferents tasques dins l'Església.

A l'estiu van fer uns exercicis a Lourdes, pel 70è aniversari...

Va ser una joia molt gran. Reunir-nos tota la Fraternitat, conèixer-nos amb germanes d'altres continents, amb els seus testimonis tan punyents i interpel·ladors... A les europees, ens van donar un gran testimoni de perdó, de compartir el poc que tenen, de valentia davant el repte del dia a dia tan dur que viuen i l'alegria que transmeten.

Òscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

Crist Rei: «El seu regne no tindrà fi»

L'àngel anuncia que Déu no ha oblidat la seva promesa; ara, en l'infant que Maria concebrà per obra de l'Esperit Sant, aquesta promesa es complirà. «El seu regne no tindrà fi», diu Gabriel a Maria.

Certament, continua essent veritat també la paraula que Jesús va dir a Pilat: «El meu regne no és d'aquí baix» (Jn 18,36). A vegades, en el curs de la història, els poderosos d'aquest món l'atrauen cap a ells, però precisament llavors aquest regne està en perill: ells volen enllaçar el seu poder amb el poder de Jesús, i justament així deformen el seu regne, l'amenacen.

O bé aquest queda sotmès a la insistent persecució per part dels dominadors que no toleren cap altre regne i desitgen eliminar el rei sense poder, el poder misteriós del qual, tanmateix, temen.

Però «el seu regne no tindrà fi»: aquest regne diferent no està construït sobre un poder mundà, sinó que es fonamenta solament sobre la fe i sobre l'amor. És la gran força de l'esperança enmig d'un món que tot sovint sembla abandonat de Déu. El regne del Fill de David, Jesús, no coneix fi, perquè en ell regna Déu mateix, perquè en ell el regne de Déu entra en aquest món. La promesa que Gabriel va transmetre a la Verge Maria és veritat. Es compleix sempre de nou.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

SER PADRES

El derecho del niño a jugar

El niño necesita del juego casi tanto como de la alimentación. Podríamos decir que el juego es su alimento espiritual durante los primeros años de vida. Nadie puede negar a un niño su derecho-necesidad de aprender jugando.

Pues sí, es necesario jugar para aprender. Mediante el juego, el niño aprende a conocerse a sí mismo y a comprender a los demás. El juego infantil es el maravilloso aprendizaje de la futura vida en comunidad. Es una especie de miniatura del día de mañana, con todas sus esperanzas, sus alegrías, sus frustraciones... El juego es una magnífica entrada en el reino de la fantasía de nuestros hijos. Participar con ellos en sus juegos es hacerlos más nuestros, al tiempo que nos hacemos más como ellos.

El juego es innato en el ser humano. No obstante, hay determinadas situaciones en que el niño no juega. No juega, por ejemplo, si se siente abandonado, porque para jugar, aunque sea solo, necesita saber que cuenta con personas vinculadas a él que acudirán en su ayuda si lo precisa. Tampoco juega si tiene hambre o sueño, necesidades más perentorias...

La última etapa del juego es el simbólico o de fantasía (juego en ausencia de objetos). Su función es ayudar al niño a asimilar la realidad, es la forma de pensar del niño. El niño que realiza un buen juego simbólico tendrá un buen desarrollo de su lenguaje.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Gaudí, precursor del Concili Vaticà II

Gaudí és, en moltes coses, un precursor del Concili Vaticà II (1962-1965), i la Sagrada Família conté intuïcions extraordinàries. Una d'aquestes intuïcions és el paper que l'arquitecte atorga al poble que es reuneix per celebrar l'eucaristia. Diu Gaudí: «És necessari que el poble prengui part en els cants de l'Església» (Puig Boada, *El pensament de Gaudí*, n. 355).

A l'interior de la Sagrada Família el lloc propi del poble és la nau, l'espai que hi ha entre el baptisteri i l'altar, entre els sagraments del baptisme i de l'eucaristia. El baptisme és una il·luminació i la llum del baptisme es renova cada diumenge en la celebració de l'eucaristia. La nau és l'espai de la il·luminació, l'àmbit de la llum. Gaudí ha omplert la nau de llum: la seva lluminositat i la seva bellesa no fereixen, sinó que reconcilien i apropen al misteri de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant.

En segon lloc, la nau de la Sagrada Família simbolitza la vida cristiana del poble de Déu, cridat a la santedat. Aquesta és la raó per la qual Gaudí ha projectat un bosc de columnes, que provoca alhora admiració i recolliment, «intimitat amb amplitud», com diu el mateix Gaudí (Puig Boada, o.c., n. 209).

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol a la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 25. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Dn 1,1-6.8-20 / Sl: Dn 3,52a.52b.53-56 / Lc 21,1-4]. Santa Caterina, vg. i mr. d'Alexandria, titular del monestir del Sinaí (s. IX), patrona dels filòsofs.
- 26. ■ Dimarts** [Dn 2,31-45 / Sl: Dn 3,57-61 / Lc 21,5-11]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Lleonard de Porto Maurizio, prev. franciscà.
- 27. ■ Dimecres** [Dn 5,1-6.13-14.16-17.23-28 / Sl: Dn 3,62-67 / Lc 21,12-19]. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (1830); beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).
- 28. ■ Dijous** [Dn 6,11-27 / Sl: Dn 3,68-74 / Lc 21,20-28]. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà.
- 29. ■ Divendres** [Dn 7,2-14 / Sl: Dn 3,75-81 / Lc 21,29-33]. Sant Sadurní, Serni o Cerní, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.
- 30. ■ Dissabte** [Rm 10,9-18 / Sl 18 / Mt 4,18-22]. Sant Andreu, apòstol, de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere; santa Justina, vg. i mr.

Comença el temps d'Advent. Nou any litúrgic: cicle A

- 1. ■ † Diumenge vinent**, I d'Advent (lit. hores 1a setm.) [Is 2,1-5 / Sl 121 / Rm 13,11-14a / Mt 24,36-44]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filcock, Robert Middleton i companys, màrtirs (jesuïtes); sant Naüm, profeta (s. VII aC); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

JESUCRIST, REI DE TOT EL MÓN

▮ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 5,1-3)

En aquells dies, les tribus d'Israel anaren a trobar David a Hebron i li digueren:

«Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn. Ja abans, mentre Saül era el nostre rei, tu conduïes les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven, i el Senyor et digué: «Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà».» Així, quan els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, el rei David va fer amb ells un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel.

▮ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor». / Ja han arribat els nostres peus / al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que puguen les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia, / els tribunals del palau de David. R.

▮ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,12-20)

Germans, doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el Regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspasà al Regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescament, el perdó dels nostres pecats.

Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel, com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell.

Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 23,35-43)

En aquell temps, les autoritats es reien de Jesús clavat en creu i deien: «Ell, que en salvava d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit».

Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix». Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus». Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: «¿No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres». Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «¿Tu que estàs sofrint la mateixa pena tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal». I deia: «Jesús, recordeu-vos de mi quan arribeu al vostre Regne». Jesús li respongué: «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.»

▮ Lectura del segundo libro de Samuel (2Sa 5,1-3)

En aquellos días, todas las tribus de Israel fueron a Hebrón a ver a David y le dijeron:

«Hueso tuyo y carne tuya somos; ya hace tiempo, cuando todavía Saúl era nuestro rey, eras tú quien dirigía las entradas y salidas de Israel. Además el Señor te ha prometido: «Tú serás el pastor de mi pueblo Israel, tú serás el jefe de Israel».» Todos los ancianos de Israel fueron a Hebrón a ver al rey, y el rey David hizo con ellos un pacto en Hebrón, en presencia del Señor, y ellos ungieron a David como rey de Israel.

▮ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Que alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

▮ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,12-20)

Hermanos:

Damos gracias a Dios Padre, que nos ha hecho capaces de compartir la herencia del pueblo santo en la luz. Él nos ha sacado del dominio de las tinieblas, y nos ha trasladado al reino de su Hijo querido, por cuya sangre hemos recibido la redención, el perdón de los pecados. Él es imagen de Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque por medio de

él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles, Tronos, Dominaciones, Principados, Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él. Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él quiso reconciliar consigo todos los seres: los del cielo y los de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▮ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 23,35-43)

En aquel tiempo, las autoridades hacían muecas a Jesús, diciendo: «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido.»

Se burlaban de él también los soldados, ofreciéndole vinagre y diciendo: «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo.» Había encima un letrero en escritura griega, latina y hebrea: «Este es el rey de los judíos.» Uno de los malhechores crucificados lo insultaba, diciendo: «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros.» Pero el otro lo increpaba: «¿Ni siquiera temes tú a Dios, estando en el mismo suplicio? Y lo nuestro es justo, porque recibimos el pago de lo que hicimos; en cambio, este no ha faltado en nada.» Y decía: «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu reino.» Jesús le respondió: «Te lo aseguro: hoy estarás conmigo en el paraíso.»

Crist Rei de l'Univers. Pintura del taller de Memling (s. xv), Museu de Belles Arts d'Estrasburg.

☺) Aquesta imatge parla

COMENTARI

El rei dels jueus

La litúrgia d'avui ens presenta l'escena de la crucifixió segons sant Lluc, i ens mou a contemplar-la des de l'òptica de la reialesa del crucificat. Hi contrasta la contraposició d'actituds entre, d'una banda, les autoritats, els soldats i un dels criminals penjats a la creu amb Jesús i, de l'altra, el segon dels companys de Jesús a la creu. Mentre els primers es dediquen a escarnir Jesús ironitzant sobre la seva capacitat de salvar —si no és capaç de salvar-se ell mateix, com pretén de salvar els altres?—, el segon confia en Jesús.

Els títols que fan servir per referir-se a Jesús són significatius. Les autoritats ironitzen sobre

el títol religiós de «Messies de Déu, l'Elegit», expressió de l'esperança en una intervenció de caire religiós. Els soldats ironitzen sobre el títol de «rei dels jueus» que li havia donat Pilat i que hi figura en el rètol de la creu; ells l'entenen com un cabdill sediciós contra el poder de Roma.

Jesús, al llarg de la seva vida, ha defugit els títols de messies i de rei que, precisament ara, usen en contra seu. Ell ha preferit el de Fill de l'home, més ambigu i menys conegut, per a distanciar-se de les esperances del poble i de les autoritats. Perquè Jesús ha volgut oferir una esperança més fonda que no pas la dels títols humans.

Per part seva, el segon company de creu reconeix, primer de tot, en comptes de queixar-se

del seu destí, que pateix una pena merescuda a les seves malifetes, i també reconeix la innocència de Jesús. S'adreça a ell pel seu nom, *Jesús*, com han fet pocs personatges de l'evangeli; és a dir, ho fa amb confiança i familiaritat. Li demana que es recordi d'ell quan sigui al seu Regne; és a dir, prenuncia la victòria de Jesús més enllà de la mort i li demana un simple record. Obté, però, més que tota la resta de personatges evangèlics; obté el paradís amb la vida eterna de Déu.

Jesucrist és rei perquè humilment ha triomfat sobre la maldat del món i la mort, i és capaç de compartir la seva victòria amb els seus amics, que confien desinteressadament en ell.

Jordi Latorre, SDB

CRÒNICA

Trobada dels voluntaris de Càritas de Gelida amb el bisbe Agustí. Va tenir lloc el passat 6 de novembre, amb motiu de l'acabament de les obres dels allotjaments socials construïts per Càritas. Es van visitar els nou habitatges, els locals del banc d'aliments, el menjador i la bugadaria. Després el bisbe Agustí va adreçar unes paraules de felicitació als voluntaris i va rebre l'explicació de com funcionaran els habitatges i els possibles serveis que es podran oferir en aquells espais.

Acció de gràcies per la beatificació de la Mare Assumpció Vilaseca. L'acte va tenir lloc en el marc de l'eucaristia del passat 10 de novembre a la parròquia de Santa Maria de Piera, coincidint amb la confirmació de 15 persones de les parròquies de Piera i Els Hostalets de Pierola. El bisbe Agustí va beneir una imatge de la religiosa, filla de la vila de Piera, recentment beatificada

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Trobada d'animadors de la Litúrgia. 120 persones es van aplegar el passat dissabte 9 de novembre a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat. Els participants provenien dels diferents indrets del bisbat i habitualment col·laboren amb diversos ministeris i serveis en les celebracions litúrgiques de les nostres parròquies i comunitats. La trobada va començar amb la pregària de Tèrcia i amb les paraules de salutació i benvinguda a càrrec del bisbe Agustí. El moment central de la trobada va ser la ponència presentada pel pare Ignasi M. Fossas, prior de Montserrat i llicenciat en Litúrgia, que va servir per commemorar el 50è aniversari del principal document conciliar de la renovació litúrgica, just a l'acabament de l'Any de la Fe. Després d'un breu descans, els participants van poder dialogar amb el ponent, presentant dubtes i qüestions, així com també reflexionant a partir d'unes preguntes que se'ls van proposar.

a Tarragona, que serà venerada a la capella del Roser de l'església parroquial. Durant l'homilia, el bisbe va animar els joves confirmands amb el testimoni martirial de la beata Assumpta.

AGENDA

Cloenda del centenari de la Congregació de Sant Pere ad Vincula a Sant Feliu de Llobregat. El proper

30 de novembre, a les 20 hores, a la Catedral de Sant Llorenç tindrà lloc una eucaristia d'acció de gràcies per la presència centenària de la congregació a la vila. Ha estat un any per aprofundir la identitat de la pròpia escola i al mateix temps per valorar, respectar i compartir tot el que va orientat cap al bé comú i en servei de col·laboració amb l'Església sencera i amb la societat.

Trobada amb els equips de pastoral de les escoles cristianes. 2 de desembre, a les 15.30 h. Les delegacions de Joventut i Ensenyament convoquen conjuntament aquests equips per tal de crear un espai on compartir les diverses experiències que es porten a terme a les escoles i afavorir un fòrum comú de reflexió al voltant de la pròpia tasca pastoral.

Vetlla de pregària de la Immaculada. Dissabte 7 de desembre, a les 22 h, a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, de Barcelona. Aquesta és ja una cita tradicional per als joves de les diòcesis de Barcelona, St. Feliu de Llobregat i Terrassa.

Conferència: «El desordre financer (I): La necessitat d'una banca ètica». Dilluns 2 de desembre, a les 19 hores. Dins del cicle de conferències «Els dilluns dels Drets Humans», organitzat per Cristianisme i Justícia amb Justícia i Pau. Els ponents seran Eulàlia Reguant de FIARE, Jordi Calvo de Justícia i Pau i Andreu Missé d'Alternatives Econòmiques. C/ Roger de Llúria 13, de Barcelona.

CATEDRAL

I Diumenge d'Advent. 1 de desembre, a les 19 h, Eucaristia presidida pel bisbe Agustí.

ECO DE LA PALABRA

Palabras de fe: la cima de la fe

La Cruz, vivida en primera persona es el momento cumbre de la fe, el momento «crucial», si se nos permite la redundancia. Como creyentes, deberíamos querer morir así, con los brazos abiertos.

Hace unos días recibí la noticia de dos testimonios concretos y actuales, de plenitud de fe y de amor. Uno, el de los católicos de Somalia, masacrados y obligados a huir a países vecinos por el acoso implacable y cruel de las milicias islamistas, según testimonia la carta que nos ha enviado el administrador apostólico de Mogadiscio, Mons. Gregorio Bertin. Otro el de los monjes y fieles de Maaloula (Siria), donde murió santa Tecla, pueblo hoy «teñido de rojo y negro», tras los incendios y saqueos provocados por los rebeldes fundamentalistas, como nos informa el P. Manel Nin, monje de Montserrat y rector del Colegio greco-católico de Roma. Son unos de tantos testimonios de fe martirial que hoy se están dando en todo el planeta, sin contar los que permanecen en el anonimato humilde de la vida cotidiana.

Es bueno concluir el Año de la Fe teniendo ante los ojos la Cruz. En ella la máxima oscuridad hace posible el mayor y más radical acto de fe. Este, como ya hemos venido exponiendo, es esencialmente un acto libre de abandono y de amor confiado en el Padre Dios.

No sabemos cuál será nuestro futuro. ¿Quién lo puede adivinar, quién osará controlarlo?

B. Pascal y S. Kierkegaard nos han recordado que la fe cristiana consiste en una apuesta. Una apuesta radical por la que nos jugamos todo a la carta de Dios. Por eso, un enemigo peligroso de la fe es el miedo. El miedo a adentrarse y caminar por un terreno que no podemos calcular ni controlar. En ayuda nuestra viene una multitud de testimonios que nos dicen: «Dios es fiable, se ha acreditado ante nuestros ojos, de él damos testimonio». Pero todavía no tenemos una evidencia absoluta y dudamos. Quizá pedimos en esto más evidencias que en tantos otros campos de la vida, en los que se nos exigen continuos actos de fe: la medicina, la política, la técnica, la relación de amistad, la enseñanza...

Sea como fuere, la fe viene a ser como la osadía de abrir una ventana, desde la cual contemplamos un valle hermosísimo y armonioso donde discurre la vida entera, hasta las tragedias más duras... El gran teólogo y filósofo Romano Guardini sintetizó en unas pocas páginas el proceso de crecimiento de su fe hasta su madurez:

—Tenía bien claro que aquel principio evangélico: «Quien retenga para sí su vida la perderá y quien la entregue la ganará.»

—Pero ¿a qué o a quién puedo entregar mi vida? Ha de ser un dios absoluto, que merezca mi entrega absoluta. Y ¿qué dios? No podrá ser fruto de mi/nuestra imaginación o razonamiento, pues acabaríamos creyendo en nosotros mismos.

—El único Dios que se me ha mostrado y ofrecido él mismo, con rostro y realidad humana, no construido por hombre alguno, es el Padre de Jesucristo.

—Jesucristo nos ha llegado a través de muchas versiones e interpretaciones. ¿Quién me puede asegurar que lo que conozco de Jesucristo es realmente suyo? La Iglesia que Él mismo fundó y a la cual dejó su palabra y la misión de continuar su presencia en el mundo.

Al fin, el motivo más cercano para nuestra fe, es que, tras haber apostado por este Padre de Jesucristo con todas sus consecuencias, uno recobra realmente su vida: es la felicidad de creer y vivir en la Verdad.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat